

— Асма бей, — казалъ веднажъ чичо Пъй, — тя съ ратайкуване нѣма да върви, ами хайде въ Търново. Султанътъ заржчалъ на еснафитѣ-папукчии да готвятъ папуци и кундури за аскера, че московцитѣ се готвѣли да нападнатъ земята му. Година време вече работятъ и не могатъ да сколасатъ. Отъ дърво хора търсѣли, чухъ да дума онзи день бай Денчо Горненеца. Султанътъ заповѣдалъ, правятъ що правятъ — до шестъ месеца всичко да е готово. Още днесъ се стѣгай за път! Вижъ тамъ, иди цѣлуни майци си ржка да те благослови, а азъ ще се отбия до воденицата да се обадя на нашитѣ.

На другия день, рано сутринта, Дуньо и Пъйчо били въ Търново, а до обѣдъ се настанили на работа у чорбаджи Манолъ папук-

чията, и той имъ далъ по единъ старъ калѣпъ да набиватъ въ него клечки и се учатъ. Но нали били сръчни, скоро започнали да дѣлятъ мегданъ въ работата съ другитѣ момчета. По онова време вземали петъ гроша на недѣлята, та скоро си спастрили пари, облѣкли се като хората и вече не приличали на ратаи.

Чорбаджи Манолъ — тѣхниятъ господаръ — билъ скъперникъ човѣкъ. Все гледалъ по-малко да плати на чирацитѣ и калфитѣ, а ги каралъ да работятъ отъ тъмно до тъмно. А като дойдѣлъ обѣдъ и виждалъ, че чирацитѣ отъ другитѣ папукчийници започватъ да отпасватъ престилкитѣ, тогава начевалъ да подканя момчетата:

— Хъ, момчета, наваляйте, че баба ви Манолица ей сега ще довтаса съ чорбата!